

Volné pokračování autorčina
nejslavnějšího
románu *Maniak*

ZLOMENÍ

MARTINA COLE

ZLOMENÍ

MARTINA COLE

2019

Copyright © 2017 Martina Cole
Translation © 2019 by Dita Kelbelová

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu DAMAGED,
vydaného nakladatelstvím Headline Publishing Group, 2017 v Londýně
přeložila Dita Kelbelová
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Hana Pušová
Korektura: Iveta Muchová a Dana Konvičková
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Markéta Mandlíková
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v květnu 2019

ISBN 978-80-7498-325-2

Mé krásné holčičce Freddie Mary

PROLOG

2015

Bylo horko.

Pravý srpnový den, kdy slunce neúprosně pálilo a vzduch byl plný křiku racků. Na skládce v Essexu bylo rušněji než jindy, nákladní auta se sem vinula v nekonečné řadě a vyklápěla svůj náklad. Křik racků a neustávající hřmot buldozerů a aut byly tak silné, že dělníci museli hulákat, aby se přes ně vůbec slyšeli.

Ze všeho nejvíc ale dělníkům vadil smrad. Kombinace hni-
jící vegetace, vyhozeného jídla, promíchaného s čistícími pro-
středky, a zvířecích mršin byla v parném počasí naprosto ne-
nesitelná. Místní zaměstnance nikdy nepřestávalo udivovat,
co všechno jsou lidi schopní jen tak vyhodit. Mezi domovním
odpadem se pravidelně nacházeli psi, kočky, štěňata – občas
i nějaký ten exotický miláček, třeba had nebo jednou třínohý
leguán. Jeden ostrílený dělník pamatoval, jak se tu před lety na-
šlo novorozeně, maličká nožka čouhala skrz igelitku z Teska.
O hrůzné historky, co mohli dávat k dobru v hospodách, kam
chodili, tu nebyla nouze. Odpadky měly pro ty, co s nimi naklá-
dali, své zvláštní kouzlo. Sice se jim říkalo „hovniválové“, a to

nebyla nejhorší přezdívkou, ale pojilo je kamarádství, které za to zesměšňování stálo.

Když se to vezme z té lepší stránky, spousta z nich tu za ty roky našla i cenné předměty; bylo k neuvěření, co lidé někdy omylem vyhodili do smetí. Šperky, zmuchlané peníze a peněženky spolu se značkovými kabelkami a drahými přístroji – iPady, iPody, telefony – ten seznam neměl konce. Ti méně svědomití si své nálezy potají strkali do kapsy, jiní je odnášeli rovnou do kanceláří pro případ, že by je majitelé hledali.

Tenkrát bylo pondělí, což byl pro ně obzvlášť rušný den, protože se tu k rozdrčení a zavezení vykládalo smetí nahromaděné v tisících domácnostech za celé dva týdny. V té mase odpadu se jako nebojácí gladiátoři pohybovaly krysy, a muži se je už dávno naučili ignorovat. Stejně jako raci patřily neodmyslitelně k téhle práci. A některé byly pěkně vypasené. Vedle nich se tu často objevovali sběrači lidského druhu – Východoevropané, kteří skládku pročesávali a hledali cokoli hodnotného. Pořád byli odháněni, ale po každé se zas vrátili a dál pátrali po čemkoli, co by mohli prodat nebo sami použít. Dělníkům to trhalo srdce, ale odhánět je museli, obzvlášť děti – tohle nebylo místo pro dětské hry. Často to byla předem prohraná bitva, protože je tu znova nacházeli hned zrána, jak se den za dnem brodí v odpadcích jiných lidských bytostí.

Micky Cartwright patřil na skládce mezi ty nejstarší; kydal hovna, jak vyprávěl každému, kdo byl ochotný poslouchat, už od svých patnácti, kdy odešel ze školy. A jednoduše to miloval. Měl velkou hlavu s hustou hřívou sněhobílých vlasů, a když si toho rána balil cigaretu, podrážděně si povzdechl. Na rozdíl od mnoha jiných zaměstnanců byl neochvějným stoupencem hnutí Britain First, což se spoustě dělníků nelíbilo. Obzvlášť těm z etnických menšin. Za ty roky zazněla nejedna stížnost na jeho slovník a některé jeho průpovídky. A toho dne se vedro všem zadíralo pod kůži a nálada byla výbušná. A tak si řekl, že bude nejlepší držet se trochu stranou.

Jak se Micky rozhlížel po skládce, všiml si v dálce postavy lezoucí po hromadě odpadků a uvažoval, jak ten hajzlík mohl ostatním proklouznout.

Vrátil se do přívěsu, ve kterém si vařili čaj, vzal dalekohled – parádní nález, který tu měl už roky – a pak vyšel ven do oslňujícího slunečního světla a podíval se, kdo je ten člověk, kterému se podařilo vpašovat se dovnitř.

Když dalekohled zaostřil, v první chvíli si nebyl jistý, jestli vidí dobře. Byl tak ohromený, že na tu siluetu další minutu dvě zíral, a teprve pak doběhl do kanceláře s křikem: „No to mě poser, tohle musíte vidět, chlapi!“

Muži odložili hrnky s čajem a kávou a šli za ním ven. Na skládce se vždycky něco dělo; to byla jedna z radostí téhle práce. Micky podal dalekohled muži jménem Jeremy Fewster, jednoznačnému šéfovi, který měl na starosti všechny muže a podle toho, v čem viděl jejich talent, jim přiděloval povinnosti. Přehazování smetí nebyla žádná věda, ovšem byla to mnohem komplikovanější práce, než lidem zvenku docházelo.

Jeremy několik minut pozoroval postavu v dálce. Stejně jako Micky ani on nevěděl, co si o tom myslet. Bylo to bizarní. Všichni pauzující muži se teď snažili zjistit, co vzbudilo takovou pozornost, slunce se ale zabodávalo do očí a na dálku bylo těžké cokoli rozeznat. Jeremy jim začal popisovat, co vidí, protože teď už se zastavili i muži v buldozerech a civěli na ten podivný výjev.

Do středu skládky se pomalu propracovávala osamělá žena neurčitěho věku, oblečená v letních šatech bez rukávů s širokým kloboukem, oči schované za velkými slunečními brýlemi, na nohou do očí bijící, zářivě žluté holínky. Na hrudník si tiskla něco, co vypadalo jako krabice nebo nádoba, a s námahou postupovala ke svému cíli. Jeremy ji fascinovaně sledoval a skoro cítil sílu jejího odhodlání provést to, kvůli čemu sem přišla.

Když se nakonec zastavila, chvíli stála na místě, rozhlížela se po tom nekonečném moři odpadků a bříska prstů na volné

ruce si velmi ženským gestem otírala pot z obočí. Jeremy věděl, jak těžké je brodit se odpadky; není to tak snadné, jak byste si mysleli. Díval se, jak se narovnala a pak z nádoby sundala víko a začala na smetí kolem sebe rozprašovat cosi, co vypadalo jako popel. Na tu dálku dokázal rozeznat, že se přitom spokojeně usmívá.

„No, chlapci, vypadá to, že rozprašuje popel svého starýho. Na to se dá říct jedině to, že to musel bejt pěkej parchant, když si vysloužil takovej konec.“

Muži se smáli, někteří ne tak halasně jako jiní, to když jejich veselí zchladil pocit viny při představě, že by se něco takového mohlo stát i jim. Tak či tak to ale byla další šílená historka, kterou si hovniválové uloží do paměti pro léta, která ještě přijdou.

Já jsem Hospodin, tvůj Bůh, Bůh žárlivě milující.
Stíhám vinu otců na synech do třetího i čtvrtého
pokolení těch, kteří mě nenávidí.

Exodus 20,5

KAPITOLA PRVNÍ

„Vidíš, a teď jsi ráda, že tu máme bazén. Stačí nějakých pět týdnů v roce a vyplatí se ho udržovat!“

Patrick Kelly mluvil vesele, ale Kate věděla, jak ho štve, že tady v Grantley leží jejich nádherný bazén většinu času ladem. Pokud ovšem zatoužili po sluníčku, měli úchvatnou vilu ve Španělsku a k tomu i apartmán na Floridě, protože Patrick měl v oblibě tamní golfové hřiště. A kromě toho tam zemřel George Markham – muž, který zavraždil Patrickovu dceru Molly – a Kate věděla, že Patrick se rád drží poblíž místa, kde ten odporný grázl našel svůj konec. Dávalo mu to jisté zadostiučinění. Vedli velmi pohodlný život a Kate si ho užívala víc, než považovala za vhodné. Nemohla se zbavit pocitu, že si žije až příliš opulentně, ale k Patrickovi to zkrátka patřilo. Potřeboval vědět, že lidé vidí a obdivují jeho úspěch, a Kate to svým způsobem chápala.

Po všech těch společných letech si uvědomovala, jaké to je štěstí, že ho má; teď už společně stárli, ale byli šťastní. Patrick pořád uměl po ženách „hodit očkem“, jak tomu říkal, ale jeho

toulavé dny byly pryč. Nebo v to Kate alespoň doufala. Věděla, že Patrick má pořád prsty ve spoustě leváren – vzdát se jich úplně asi nikdy nemohl –, ale sama už odešla od policie a postupně došla k názoru, že „co nemůžeš změnit, nauč se snášet“. Další z máminých starých pořekadel. Matka jí pořád chyběla.

Na terasu, kde seděli, vyšla jejich hospodyně Beverley Collinsová, usměvavá jako obvykle. Byla starou pannou, protože se tak rozhodla, bylo jí kolem čtyřicítky a měla měkký corksý přízvuk a obličej, o němž Patrick jednou prohlásil, že jeho matka by ho považovala za „politováníhodný“. Což znamenalo, že to nebyla žádná úchvatná kráska; svou práci však odváděla báječně, a to bylo podstatné. Navíc měla milou povahu a vůbec nebyla dotěrná. Milovala svůj malý soukromý byt na jejich pozemku a do rodiny zapadala perfektně.

„Přišel za vámi nějaký džentlmen, Patricku – nechce mi říct, jak se jmenuje.“

Patrick se zamračeně zvedl. Oblékl si župan a Kate udělala totéž. Doufala, že je nečekají žádné problémy. Po letech s Patrickem Kellym ale tušila, že za tím bude patrně víc, než se na první pohled zdá. Nějakou tu „menší lumpárnu“, jak tomu říkal, si Patrick stále dopřával s chutí.

Tahle záliba se mu ale bohužel občas nepěkně vymstila.

KAPITOLA DRUHÁ

Karen Jonesová byla malá žena s velkými zuby. Dlouhé tmavé vlasy byly její největší předností – a ona to dobře věděla. Když procházela uličkou, která ji měla dovést na hlavní třídu, zaslechla nějaký hluk. Hluboký, hrdelní – a už jen sám o sobě jí nahnal strach. Zastavila se a nastražila uši. Teď už bylo ticho, ale ten zvuk ji znervóznil. Slyšela auta a ruch nákupního centra, ale tady v téhle úzké uličce na ni najednou padla hrůza.

Byla si jistá, že něco slyšela, a bezděčně se začala vracet po svých vlastních stopách. Na konci uličky, poblíž svého družstevního bytu, odbočila doleva do malého hájku. Navzdory slunečnému počasí tam bylo temno a ona při opatrné chůzi zatínala zuby a dávala si pozor, aby šla těsně u kamenné zdi. Dýchala mělce a zrychleně; měla pocit, jako by se jí kolem hrudi stahovala obruč a bránila jí dostatečně se nadechnout.

Stromy šuměly ve větru a ten zvuk ji znepokojil ještě víc, ale pomalu a kradmo pokračovala dál. Pak pohledem zabloudila k podrostu a uviděla obnaženou nohu. A v tu chvíli se dala do křiku.

Její jekot brzy přilákal další lidi, a zatímco jeden člověk zavolal policii a záchranáře, Karen znechuceně sledovala, jak si ostatní na mobily fotí tu nahou dívku, co tam ležela potřísněná krví.

Karen si svlékla lehký letní kabátek a dívku co nejvíc zakryla, dokud nedorazí záchranka.

KAPITOLA TŘETÍ

Patrick vešel do prostorné haly a uviděl tam stát muže. Bylo mu ke čtyřicítce a v dobře střiženém obleku a drahé košili působil charismaticky. Byl přibližně o deset centimetrů vyšší než Patrick a měl tmavé vlasy a modré oči. Vypadal jako někdo, o kom by Patrick řekl, že je „úspěšný“.

V županu a naboso si Patrick najednou připadal v nevýhodě, což se odrazilo i v jeho hlase, když vyštěkl: „A vy jste kdo?“

Kate beze slova sledovala, jak mladší muž v přátelském gestu napráhl ruku a na pěkném obličejí se mu objevil mírný úsměv.

Patrick tu přátelsky nabízenou ruku ignoroval a stál tam potichu s obočím zdviženým. Pak rozpřáhl ruce a s nenápadným důrazem řekl: „Takže?“

Muž ruku svěsil, pokrčil rameny a řekl: „Vzpomínáte si na Ruby O’Loughlinovou?“

Klidný tón v hlasu mladšího muže Patricka zmátl. Očividně se nenechal zastrašit, a to Patricka znepokojovalo. Stejně jako jeho otázka.

Do hovoru se teď vložila Kate. „Nepůjdeme na terasu dát si čaj?“ Měla tušení, že muž sem nepřišel dělat problémy – taky ale měla neodbytný pocit, že způsobí značný rozruch.

„Děkuji. To bych moc rád.“

Muž se na Kate široce usmál a jí po zádech přeběhl nepřímý pocit stísněnosti. Způsoby měl vybrané, to musela uznat.

Patrickovi, neschopnému udělat cokoli jiného, nezbylo než projít svým opulentním domem zpátky na terasu. Tam se všichni posadili a Beverley odešla připravit čaj.

„Pane Kelly, jestli dovolíte, na něco jsem se vás ptal. Vzpomínáte si na Ruby O’Loughlinovou?“

Patricka jeho otázka vyváděla z míry. Samozřejmě že si na ni vzpomínal – žádný kluk z jeho sídliště na ni nemohl zapomenout. „Vzpomínám. Vyrůstali jsme spolu.“

Mladý muž se dlouze nadechl a pak tiše řekl: „Před měsícem zemřela. Rakovina jater.“

„No, to je mi samozřejmě líto, synku. Ale to mě poser, jestli vím, proč mi o tom povídáte.“ Patrick byl nefalšovaně zaskočený.

„Jsem její syn Joseph. A než zemřela, řekla mi, že vy jste můj otec.“

Ohromené ticho přerušil až Beverleyin měkký irský přízvuk, když chvatně řekla: „Jenom vám sem položím ten tác a jsem pryč.“

KAPITOLA ČTVRTÁ

Inspektorka Annie Carrová se dívala na tu vážně raněnou dívku a uvažovala o tom, jakých hrůz jsou lidé schopní.

Lékař, vysoký Ind s vlídnýma laníma očima a odsekávaným britským přízvukem, vyjmenovával dívčina zranění. „Traumatické poranění mozku, vážná zranění na hlavě. Zlomená žebra. Četné spáleniny na různých místech těla. Zohavení genitálií. Je prakticky mrtvá.“

Annie přikývla; tušila to. Mozková smrt u ní nastala před několika hodinami. Rodiče se jen museli rozhodnout, zda budou její orgány darovány, a pak ji odpojí od přístrojů.

Předtím sem donesli vybavení pro sběr tělesných důkazů a výtěry spolu s dalšími důkazy byly odeslány do laboratoře. Annie se hodlala postarat o to, aby výsledky dostala co nejdřív.

Věděli, kdo ta dívka je; rodiče ohlásili její zmizení před dvěma dny. Bylo jí čtrnáct a podle všeho ji mučili, znásilnili a pak vážně raněnou nechali ležet v křoví. Kylie Barlowovou už žádná budoucnost nečekala, to bylo jisté, a co Annie trápilo ze všeho nejvíc, byl ošklivý pocit, že její smrtí to neskončí.

Ten, kdo to provedl, si to naplánoval do nejmenších detailů. Zjevně měli co do činění s nebezpečným predátorem, ale víc bude Annie vědět po pitvě. Pročísla si dlaní krátké šedivějící vlasy a povzdechla si.

Ze srdce si přála, aby se mýlila.

KAPITOLA PÁTÁ

„Co prosím? To má být nějaký pitomý vtip?“

Joseph O'Loughlin se na něj jen klidně díval, a to Patricka zřejmě dopálilo ještě víc.

„Připadá ti, že mám na čele vytetováno ‚idiot‘, ty malej smrade?“ Na Patrickovi bylo vidět, že je čím dál naštvanější.

Kate ho popadla za ruku a stiskla ji se slovy: „Jen klid, ano?“

Při pohledu na muže naproti sobě ale musela uznat, že se Patrickovi podobá – a to vyvolávalo otázku, jestli na jeho prohlášení nebude něco pravdy.

„Mám se uklidnit? Tenhle chytrák se mi vetře do domu – do mého domova – a prohlásí, že je můj ztracený syn, a já mu to podle tebe mám jen tak zbaštit? Na to zapomeň.“

Joseph si vzdychl a klidně pokračoval: „Máma mi říkala, že z toho nebudete nadšený. A abych byl upřímný, jsem tady jen proto, že jsem byl zvědavý.“

„Tak zvědavý, jo?“

Patrick nespouštěl z mladého muže oči a Kate věděla, že určitě vidí mladší, zdatnější verzi sebe samého. Protože ona ji viděla taky.

„Dá se to lehce ověřit.“ Kate promluvila tlumeným hlasem a oba muži se na ni podívali a mlčky sledovali, jak nalévá čaj ze stříbrné georgiánské konvičky. „DNA testem.“

„Pokud si to přejete, tak já nejsem proti.“ Joseph vytáhl obálku a z ní vyndal několik fotek, které rozložil na stůl. „Moje máma, Bůh jí žehnej, byla hodná ženská.“

Kate viděla, že na jedné z fotografií je přitažlivá žena. Na klíně jí seděly dvě děti; obě s tmavými vlasy a modrýma očima jako jejich otec. Patrick měl ale oči jen pro malou dívčenko – mohla by to být jeho Mandy ve stejném věku. Tentýž šišatý úsměv a nevinné oči, jen Mandy měla světlejší vlásy.

„Tohle je můj syn, Joey mladší, a Amanda, moje dcera. Teď už jsou samozřejmě starší, ale tuhle jejich fotku s mámou jsem měl vždycky rád. Zbožňovala je.“

Amanda, *Mandy*. Patrick měl pocit, jako by mu měla prasknout hlava. Zvedl fotografii roztřesenou rukou a Kate zaregistrovala vlnu citu, který z něj teď sálal.

„To by mohla být moje dcera, Mandy.“ Ani po letech o ní nedokázal mluvit bez rozrušení.

Nejen proto, že zemřela, ale taky z důvodu *jak*, rukou Grantleyského rozparovače. Kate tehdy vedla vyšetřování případu a právě při něm se potkali a nakonec i dali dohromady.

Joseph O'Loughlin se napil čaje; nebyl si jistý, jak na to odpovědět, a tak vlídným hlasem řekl: „Teď je jí sedm, a chlapci dvanáct.“

Patrickovi to nedalo, aby se nezeptal: „Co děláte? Čím se živíte?“

Joseph vypjal hrud' a hrdě řekl: „Jsem advokát. Zabývám se korporátními případy.“

Na několik minut nastalo užaslé ticho a pak se Patrick najednou rozesmál a řekl: „Tak to mi byl čert dlužnej! To ještě potřebuju – syna, co dělá prokurátora.“

Napětí se prolomilo a všichni se zasmáli. Pak ale najednou zrozpačitěli a znovu zmlkli, když jim došlo, že s tímhle odhalením se budou muset zamyslet nad spoustou praktických otázek.

„Proč mi to nikdy neřekla?“

Joseph pokrčil rameny. „Víte, jaká byla, nezávislost pro ni byla všechno. A taky vím, že když ji to popadlo, uměla být trochu dětinská.“

Poslední větu řekl se vzdorem a Patrick musel obdivovat jeho oddanost k matce.

„Nic mi nescházelo, ale mohl jsem vystudovat jen díky tomu, že brala každou práci, která se jí nabídla. Byla to skvělá žena – nezkazila žádnou legraci – a jak uměla být cílevědomá! Myslím, že pracovitost jsem zdědil po ní, víte? Když už věděla, že se blíží konec, prozradila mi, kdo je můj otec. Ptal jsem se jí, jestli si je jistá, a ona řekla, že ano. Taky mi řekla, že jste byl ženatý s krásnou ženou, která se jmenovala Renée, a že vám tehdy nemohla ničit rodinu, protože by to nebylo fér. Vaši ženu prý trochu znala a připadala jí milá. A tak jsem teď tady.“

Patrick cítil, jak se mu Katein pohled zabodává do týla, a neměl odvahu se na Kate podívat. Místo toho si vybavil jisté léto, kdy jeho žena poprvé onemocněla a on se s tím jen těžko vyrovnával. A právě v té době do jeho života vstoupila Ruby. Trvalo to jen pár týdnů, a byl rád, když to ukončil. Užírala ho vina. Proto mu jméno Ruby ze začátku nic neříkalo. Všechno to bylo už dávno a on chtěl zapomenout, že se to kdy stalo. A jak to teď vypadalo, dal jí na rozloučenou víc než jen pár stovek a slib, že se ozve.

„Zatraceně.“

Joseph pokrčil rameny. „Já od vás nic nechci, pane Kelly. Jak jsem říkal, byl jsem jen zvědavý.“

Patrick znovu stočil pohled k fotografii; Ruby vypadala skvěle, to tedy ano. Ale ona o svůj vzhled koneckonců vždyc-

ky dbala. Ráda si zašpásovala a tak vůbec, ale tady ho zajímaly hlavně ty děti. Možná byly jeho vlastní krev, jeho vlastní rodina.

Zdalo se, jako by mu osud dával druhou šanci. Patrickovi z toho šla hlava kolem. Podíval se do očí Josepha O'Loughlina a uvažoval, jestli to skutečně může být jeho syn – a jaké by to mělo důsledky pro život, který dosud vedl s Kate.

KAPITOLA ŠESTÁ

Dana Barlowová a její manžel Eric zírali do stolu. Oba byli v obrovském šoku a Annie Carrová to chápala. Potřebovala s nimi ale mluvit okamžitě.

„Máte tušení, kam mohla jít?“

Dana, drobná žena s výraznými lícními kostmi a dlouhými tmavými vlasy, prudce zavrtěla hlavou. „Už jsem vám říkala, že prostě jen odešla do školy jako obvykle.“

Annie věděla, že dívka do školy nedošla, to ale ještě neznamenalo, že ji pachatel unesl toho rána. Pokud Kylie chodila občas s kamarády za školu, některé varianty vyšetřování by se tím eliminovaly. Dalo by jim to výchozí bod, jiný než „neznámý pachatel“, což byl termín, který Annie v podobných souvislostech nesnášela. Bylo to totiž vzácnější než najít labradora obsypaného diamanty. Většinu dětí unášeli lidé, které oběti znaly a jimž důvěřovaly, kterých tedy neměly důvod se bát. Jako u většiny znásilnění to jen málokdy byl náhodný čin. Musel to provést někdo blízký – buď příbuzný, nebo někdo z rodinných přátel.

„Chodila Kylie někdy za školu?“

Oba v naprosté shodě zavrtěli hlavou. „Ne, naše Kylie je moc hodná holka – nejsou s ní žádné problémy. Nebyly...“

Annie slyšela bolest v jejich hlase; nesnášela, když musela vidět lidi v takovém stavu – když se dostali do bodu, kdy mluvili v minulém čase o někom, koho milovali. Obzvláště pokud se jednalo o dítě.

„Nemluvila v poslední době o někom? O někom novém? Třeba o kamarádovi, nebo možná o nějakém vašem známém, se kterým se vídala?“

V tu chvíli na ni Eric Barlow upřel zrak, jako by na něj najednou padla celá tíha situace. „Co tím naznačujete?“

Annie se mu podívala do očí a vážným hlasem řekla: „Já vím, že je to pro vás oba těžké, ale musíte mi říct pravdu. Objeví se kolem vás v poslední době nějakí noví lidé? Měla Kylie s někým potíže? Nedělala si s něčím starosti? Víím, že je to těžké, ale musím se vás na to zeptat.“

Dana Barlowová zavrtěla skříčeně hlavou. „Kdybych něco věděla, přece bych vám to řekla.“ A znovu se dala do pláče.

Manžel ji začal utěšovat a Annie si těžce povzdechla a opusťtila místnost stejně tiše, jako do ní vešla.

Tak jako většina lidí ani oni neměli představu o tom, co jejich dítě dělá, když není s nimi. V tom bohužel nebyli žádnou výjimkou.

KAPITOLA SEDMÁ

Policejní konstábl Margaret Doleová měla plné ruce práce s kontrolou internetových účtů Kylie Barlowové. Dívce bylo teprve čtrnáct, ale soudě podle profilové fotky a dalších fotografií, které pravidelně zveřejňovala, byste jí klidně mohli hádat osmnáct nebo i víc. To ovšem v poslední době nebylo nic neobvyklého. Dívky měly přístup k tolika věcem, od levného oblečení až k online návodům jak se líčit, že byly mnohem zralejší, než jim dospělí dokázali přiznat. Rodiče, kteří neuměli zacházet s počítačem, nemohli sledovat, co jejich děti dělají. Nicméně podle toho, co zatím Margaret viděla, byla Kylie typická dospívající dívka: snažila se vypadat starší, než byla, toužila zapadnout mezi vrstevníky a byla posedlá Justinem Bieberem a sestrami Kardashianovými.

Zajímala se o kluky a ráda trávila čas s kamarádkami ze školy. Celkem vzato u ní ale Margaret neobjevila nic zvláštního. A to nevynechala ani kontrolu všech vymazaných příspěvků na Instagramu a Snapchatu. Všechno tak napovídalo tomu, že Kylie byla obyčejná čtrnáctiletá dívka. Trošku hloupá, nesnáše-

la školu a domácí úkoly a milovala fotky roztomilých mopsíků a koček. V mnoha ohledech nemohla být normálnější.

Annie Carrová znechuceně poslouchala zprávu Margaret Doleové o dívčině internetové aktivitě. Ty dvě se neměly právě v lásce. Margaret se zbytku týmu stále ještě trochu stranila a navíc měla dar lézt lidem na nervy. Hned zkraje kariéry ji označili za „počítačového génia“ a jak Kate, tak Annie jejich schopností mnohokrát využily. Potíž byla v tom, že Margaret si svoje přednosti dobře uvědomovala – a nesnažila se to skrývat.

„Normálka. Nic. Žádné varovné signály. Je mi líto.“

Annie něco takového čekala. „Půjdu si popovídat s jejími přáteli. Ty se mezitím můžeš podívat na jejich facebookové účty, zjistit, jestli se tam neděje něco zajímavého. Pak pojedu za Megan McFeeovou. Stáhla jsi záznamy z kamer?“

Margaret přikývla. „Už je kontroluje tým našich lidí. Zavolám ti, jakmile budu něco vědět.“

Annie krátce přikývla a rychle se rozhlédla po rušné kanceláři. Bylo s podivem, jak se to tu změnilo. Víc než kdy dřív se spoléhali spíš na technicky zdatné lidi typu Margaret Doleové než na tradiční policejní práci, a Annie si nebyla jistá, jestli se jí to líbí. Policejní stanice v Grantley byla pořád sto let za opicemi, ale v poslední době už zbytek světa pomalu doháněla.

Asi už bylo na čase.

KAPITOLA OSMÁ

Joseph O'Loughlin odešel, ale fotografii Patrickovi nechal. Kate teď sledovala, jak na ni zírá, a věděla, že znovu vidí svoji Mandy. Za pár dní se chystali letět na Floridu a Kate měla tušení, že se cesta odloží. Nijak zvlášť jí to nevadilo – větší starosti jí dělal tenhle mladík a jeho rozkošná rodinka. Působil upřímně. Vlastně ji znepokojovalo hlavně to, že Patrick podvedl zbožňovanou Renée. Myslela si, že ho dobře zná, a tahle drobná informace ji zaskočila. Proč ji však tolik trápilo něco, co se stalo před více než třiceti lety – a než ho poznala –, to nevěděla.

Došla k chladničce na víno, vytáhla z ní lahev Sancerre, oběma nalila skleničku a pak si sedla vedle Patricka ke stolu. Vděčně si usrkl vína a ona řekla: „No, tak to bylo opravdu nečekané.“

Patrick si přejel dlaní po tváři a s tichým smíchem upřímně odpovídal: „Tak s tím teda naprosto souhlasím. Nemůžu tomu uvěřit. Stará Ruby, co? Nikdy bych neřekl, že dokáže takhle držet klapáčku. To člověka docela poučí. Nikdy nikoho doopravdy neznáš. Ruby nezavřela pusu – kdyby se v mluvení soutěžilo na olympiádě, tak by měla zlato. A taky byla hodně na chlapy.“

Kate po něm střílila pohledem. „Vypadá to, že Josepha vychovala dobře.“

Patrick se usmál a přikývl.

„O testy DNA se ti postarám, donesu je do policejní laboroky. Pořád mi tam ještě nějakou tu laskavost dluží.“

Patrick znovu přikývl. „Nejlepší bude o tom moc nemluvit, dokud nebudeme vědět, na čem jsme.“

Stále si prohlížel fotku a Kate pocítila osten žárlivosti nad tím, že mrtvá Ruby mu dokázala dát něco, co ona nikdy nemohla. Bylo to nesmyslné a malicherné, ale nemohla si pomoci.

Patrick jako by její neklid vycítil, vzal ji za ruku a pevně ji stiskl. „Jestli je to pravda, Kate, tak je to pro mě druhá šance, miláčku. Tohle jsou moje vnoučata, moje krev.“

Kate přikývla a snažila se mít z toho kvůli němu radost. Přesto ale někde v koutku duše doufala, že Ruby měla svůj typ a ten typ byli velcí, tmavovlasí a modroocí muži. Pracovala u policie dost dlouho na to, aby měla ženy jako Ruby prokouknuté; jakmile se dítě narodilo, netrpělivě vyčkávaly, komu se začne nejvíc podobat.

Zatím ale neprodleně zařídí testy DNA. A pak uvidí, co bude dál.

KAPITOLA DEVÁTÁ

Megan McFeeová byla hubenější než kdy dřív. Pořád se uměla parádně obléct, věk si na ní ale vybíral svou daň a z boje s bulimií si odnesla zažloutlé zuby z toho, jak celé roky zvracela žluč. Navzdory nemoci ale bývalá soudní patoložka stále pracovala jako okresní koroner a její slovo bylo zákon. Byla nejlepší – to věděli všichni.

„Nebyla znásilněna. Žádná penetrace. Je tam sice pořezaná, ale striktně vzato je pořád panna. To je nové. Sexuální motiv není zřejmý. Samozřejmě se mohlo stát, že se mu nepostavil – anebo se uspokojil sám. Tak jako tak tu není žádná známka sexuálního proniknutí. Obávám se, že tady šlo hlavně o bolest a strach. Mučil ji. Použil na ni letlampu – musela hrozně trpět, Bůh jí pomoz. Víš, co mi na tom připadá nejhorší, Annie? Že tahle čtrnáctiletá holka nejspíš prosila o smrt, protože by to byla úleva, to ti můžu říct s jistotou. Příčinou smrti bylo šest úderů do hlavy. V ranách jsem našla rez a soudě podle otisků po zbraní je mohlo způsobit páčidlo. Nastala u ní mozková smrt. Taky použil kleště. Chybí nehty na prstech jedné nohy a pár i na ru-

kou. Zatím nejsem hotová, takže ti dám vědět, co jsem ještě našla. Už teď ale můžu říct, že hledáte sadistu. Ten, kdo to udělal, si to užíval.“ Unaveně si promnula oči, polkla zívnutí a smutně pokračovala: „Svázal ji maskovací páskou, která nebyla na místě činu, z nějakého důvodu ji přidal ještě přes pouta z drátu, který se u těla taky nenašel.“

Annie přikývla a snažila se vstřebat všechnu tu hrůzu, kterou jí Megan popisovala. Na stole márnice působila dívka jako dítě ještě víc než zaživa. S omytým líčením a s dlouhými vlasy zplihlými a nevyžehlenými vypadala skoro uboze. Byla tak drobná a zranitelná.

Annie odtrhla oči od těla, podívala se na Megan a zavrtěla hlavou. „Mám tušení, že tohle je jen začátek.“

Megan se trpce zasmála. „No, zlato, myslím, že tohle je jisté. Ať už to udělal kdokoli, užíval si až moc na to, aby toho nechal. Pokud nešlo o nějaký druh pomsty. Co by ale dítě v jejím věku mohlo udělat, aby tím vzbudilo takovou nenávist?“

Annie znovu zavrtěla hlavou.

„Odebrala jsem hlínu a další vzorky a poslala je na rozbor. Mohlo by nám to napovědět, kde byla – doufejme.“

S tím Annie odešla, a když seděla v autě, zapálila si cigaretu. Dlouze z ní potáhla a pevně stiskla víčka; připomněl se jí její poslední velký případ, ten, na kterém si udělala jméno. Tehdy šlo o sériového vraha a ona se jen modlila, aby tenhle případ nebyl podobný. Instinkt jí ale napovídal, že ten, koho hledají, se začíná teprve rozehrávat.

Vykouřila cigaretu až k filtru a vyhodila ji. Pak zařadila rychlost a pomalu odjela.

KAPITOLA DESÁTÁ

Beverley Collinsová vešla do kuchyně, zapnula televizi a řekla Kate: „Panebože, slyšela jste, co se stalo?“

Kate s Patrickem se podívali na obrazovku. Běžely na ní Sky News a oba v jakémsi morbidním vytržení poslouchali, zatímco hlasatel líčil hrůzné detaily vraždy dítěte v Grantley.

„Ta chuděrka! Musí tu pobíhat nějaký šílenec.“

„Ztlumte to, Bev.“

Kate sáhla po telefonu a užuž telefonovala Annie Carrové, pak ale mobil pomalu odložila zpátky na stůl. Tohle se jí už netýkalo a musela si to uvědomit. Odešla do penze, a tím to pro ni skončilo.

Patrick ji chvilku pozoroval a pak vlídně poznamenal: „Jednou polda, vždycky polda, co?“

Kate se posmutněle usmála. „Chudáci rodiče, čím si asi musejí procházet?“ A pak, když si uvědomila, co právě řekla, se zvedla, položila Patrickovi ruce kolem krku a pevně ho objala.

Chytil ji za dlaně a něžně ji na ně políbil se slovy: „Nepřál bych to ani nejhoršímu nepříteli, miláčku.“

Dlouhou chvíli tak zůstali a drželi jeden druhého.

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

Grantleyská střední byla velká škola s více než tisícovkou žáků. Postavili ji v šedesátých letech a byla to v podstatě jen řada betonových bloků. Annie připomínala vězeňské tábory ve východní Evropě, které viděla na fotkách. Když vešla do hlavní budovy, do nosu ji udeřil školní pach. Pot pubertáků, zatuchlé přezuvky a dezinfekce. Za pár týdnů začínaly letní prázdniny a Annie už teď cítila radostné vzrušení jak u žáků, tak učitelů.

Ředitel, pan Yalding, a třídní učitelka Kylie Barlowové, slečna Betterwayová, na ni trpělivě čekali v kanceláři. Vnímala jejich šok a hrůzu a věděla, že pro ně se to celé ještě zhorší, a ne naopak. Tyhle případy byly vždycky stejné; míra násilí a dychtivost tisku i televize podat o něm zprávu bránila lidem jít dál, anebo přinejmenším na to třeba jen na chvíli zapomenout. Šok často zasáhl zúčastněné mnoha různými způsoby. Tak se to mělo s násilnými zločiny – psychické dopady nebylo radno podceňovat.

Slečna Betterwayová byla velmi hezká, jistým upjatým a spořádaným způsobem, a když se všichni tři usadili s hrnkem čaje v rukou, nesměle se usmívala.

Pan Yalding, starší muž, který vypadal jako postava z knih Roalda Dahla, rozpačitě řekl: „Nikdo z nás se z toho pořad nemůže vzpamatovat.“

Annie přikývla, obrátila se ke kolegovi, konstáblu Alimu Karimovi, a jemně řekla: „Kdybyste byl tak hodný a dělal si poznámky.“

Klidně přikývl, jako by nešlo o nic mimořádného. Annie Carrová ho měla ráda; byl to spolehlivý chlapík, jakého bylo dobré mít v týmu – oddaný své práci, dobrý parták a expert na gin.

„Slečno Betterwayová, mohla byste začít tím, že mi povíte něco málo o Kylie? O jejích kamarádech, jejím životě tady ve škole.“

Mladší žena si zastrčila uvolněnou kadeř za ucho a tichým hlasem odpověděla: „Nevím, co bych vám měla říct. Kylie byla typická dospívající dívka. Byla oblíbená. A její nejlepší kamarádky byly Andrea Connorová a Destiny Wallaceová. Jednu bez druhé jste nepotkali.“ Smutně se pousmála. „Nepatřila sice k nejbystřejším studentům, ale bez obtíží držela krok s průměrem. Ostatní děti v ročníku ji měly rády. Občas samozřejmě trochu zlobila, ale to není nic výjimečného, jak jistě víte.“

Ředitel souhlasně přikývl a důrazně doplnil: „Nikdy jsem ji nemusel napomínat, ona zkrátka nebyla taková. Jak říká slečna Betterwayová, bylo to prostě normální děvče.“

„Takže žádné hádky s jinými děvčaty, žádná nepřátelství...“

Slečna Betterwayová pokrčila rameny. „Jsou to pubertáci, někdy se dohadují, ale nikdy ne tak, že by to vedlo –“

„Chápu, ale musíme se na to podívat ze všech úhlů. Nezmínil se někdo z personálu o někom podezřelém, kdo by se pohyboval kolem školy nebo poblíž?“

„Máme tu kamery a předali jsme vám veškeré záznamy až do doby krátce poté, co jsme Kylie viděli naposledy. Ale nikdo na nikoho neupozorňoval. Jsme na pozoru, ale víte líp než já, že uhlídat tyhle děti je takřka nemožné.“

„Chci mít jména, adresy a telefonní čísla od každého, kdo tu pracuje, a pokud je to možné, tak i záznamy o jejich pracovní historii. Nastoupil sem v poslední době někdo nový?“

Pan Yalding se zamračil. „Máme nového učitele tělocviku, Duncana Wattse, který nastoupil na začátku pololetí, ale ten měl skvělá doporučení. Obstarám vám všechny příslušné informace, které budete potřebovat. Musím ale zdůraznit, že důkladně prověřujeme každého, kdo tu pracuje.“

Annie se usmála. „Samozřejmě.“

Ze zkušenosti ovšem věděla, že spousta delikventů neměla jediný záznam. Na to byli příliš mazaní, protože to pro ně byla nutnost.

KAPITOLA DVANÁCTÁ

Patrick právě večerel s Kate na terase, když se u nich ukázala Annie. Přátelsky ji pozdravil a nalil jí skleničku bílého vína.

„To voní fantasticky!“

Kate věděla, že s případem vraždy žije nejspíš Annie na kafi a cigaretách, a tak ji jemně pobídla: „Dej si s námi, Annie, jídla je tu dost. Dojdu poprosit Bev, ať ti nandá na talíř.“

Annie se vděčně posadila a usmála se na Patricka. Postupem let ho měla čím dál raději, ačkoli ji občas vyváděl z míry. Na tom, jak se na ni díval – jako by si ji poměřoval – bylo něco znervózňujícího.

Teď jí úsměv oplatil a pak pokračoval v jídle. Když se Kate vrátila, pokývl jí hlavou a čekal, dokud před kamarádku nepoložila talíř s příborem.

Annie se začaly sbíhat sliny a chvíli si připadala špatně, protože věděla, že by vůbec neměla mít chuť k jídlu, jenže celý den nepozřela ani sousto, a byl to dlouhý den.

„Puť se do toho. Vsadím se, žeš neměla ani čas dojít si na záchod, natož se najíst.“

Annie přikývla a vrhla se na jídlo s takovou chutí, že se musela hlídat, aby nehltala.

„Takže, hádám, že jsi tu kvůli té dívce z Grantleyské střední.“

Annie polkla a vážně pronesla: „A kvůli čemu jinému? Myslím, že jsme na začátku noční mûry. Před stanicí i před školou se už srocují televizní štáby. Pochybuju, že se šéfovi bude chtít říkat něco víc, dokud nebudeme mít cokoli konkrétního. Tohle nebylo nic nahodilého. Divné je, že nebyla znásilněná. Zohavená, ale ke styku nedošlo. Zažila si nepředstavitelná muka –“

Patrick se zvedl od stolu, vzal svůj talíř a prohlásil: „Nechám vás, děvčata, ať si promluvíte o práci. Já se půjdu najíst do kuchyně.“

Annie se zhrozila. „Panebože, já se moc omlouvám, Patricku.“

Odešel z terasy s hlaholivým: „Na mě je to trochu moc informací, jak dneska děcka říkají!“

Kate něžně položila kamarádce ruku na předloktí. „Tím se netrap, já vím, jaké to je. Když se dostaneš k něčemu takovému, tak zapomínáš na běžné společenské zdvořilosti. Rozežírá tě to zevnitř.“

Annie měla slzy na krajíčku a rychle zamrkala, aby je zahнала.

Kate s ní cítila, a tak se mírně usmála a vybídla ji: „Dej si pořádný lok vína a vezmi to od začátku.“

KAPITOLA TŘINÁCTÁ

Zatímco Annie informovala Kate o celém dni, Patrick pokračoval v jídle sám ve své velké kuchyni, vděčný, že se mohl od téhle konverzace vzdálit. Myslel na Mandy, na to, jak vypadala, když umírala, a litoval rodinu té nebohé dívky, že se musí srovnávat s tak násilnou smrtí. Ze zadní kapsy kalhot vytáhl fotografii Josephových dětí a dlouho si prohlížel jejich tváře. Nikdy po ničem netoužil víc než po tom, aby se dozvěděl, že tyhle děti jsou jeho krev. Asi za to mohl ten Ir v něm, ale měl potřebu mít pokrevní příbuzné. Vlast a rodina, to bylo pro Iry hlavní; možná i proto, že obojího ztratili v minulosti až moc, takže měli pocit, že si musí vynahradit všechnen ten ztracený čas.

Zpočátku byl ostražitý, ale vlastně na něj Joseph O'Loughlin udělal velmi dobrý dojem. Nakonec v něm viděl sám sebe. Pokud říkal pravdu – a hlavně, pokud *Ruby* řekla pravdu jemu –, Patrick měl znovu rodinu. Při tom pomyšlení pocítil mravenčivé vzrušení a ze všech sil se je hned snažil zadusit. Bylo jasné, že musí vědět s jistotou, jestli je to pravda – a dokud se neprovedou

testy, všechno je to jen spekulování –, ale takhle plný života se necítil už roky.

Znovu se zadíval na fotku a do očí Ruby O'Loughlinové. Vypadala šťastná, spokojená. Vzpomínal, jak se za poměr s ní styděl, a teď se z něj přitom mohla stát jedna z nejlepších věcí, které ho kdy potkaly. Život je zatraceně podivný – podivný a vrtkavý. Stvořili dítě a jemu bylo najednou nevyslovitelně líto, že o chlapcově existenci nevěděl dřív. Co by ale mohl dělat? Ruby, Bůh jí žehnej, mu nechtěla rozvracet život. A přitom vychovala jejich syna, a on na ni za ty roky ani nepomyslel. Spíš se na ni přinutil zapomenout. Zmizel jí ze života rychleji než smradlavý pšouk. Život je pěkný grázl, vždycky po vás něco hodí, když to nejméně čekáte, a co víc, když si to nezasloužíte.

Pohledem zabloudil k holčičce a zaplavila ho vlna něhy. I její jméno, Amanda, muselo přece být důkazem toho, že to tak má být, nebo ne? Patrick si zoufale přál, aby to byla pravda – nejraději by to vykřičel do světa.

Sáhl po mobilu a zavolal Dannymu Fosterovi. Danny pro něj stále obstarával každodenní pracovní záležitosti a během let se z nich stali dobří přátelé. Patrick se rozhodl, že si s ním dá skleničku a zjistí, co si o té novince myslí on. Danny měl stejný přístup k životu a Patrick věděl, že k němu bude upřímný.

Když se s ním domluvil, že se za hodinu sejdou, zauvažoval nad tím, jak by Kate reagovala, kdyby to skutečně byla pravda. Její dcera Lizzy i vnoučata celkem spokojeně žili na Novém Zélandu, takže svoji rodinu vídala přinejlepším jednou do roka. O tyhle děti by se s ním mohla podělit – měl to celé už promyšlené. A teď se přistihl při tom, jak se modlí, aby to byla pravda. Potřeboval to víc, než ho kdy napadlo.

Znovu mít rodinu! Mít svou vlastní krev u sebe. Byla to opojná představa.

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

Kate se Annie zeptala: „Co o Kylie říkají její kamarádi?“

Annie pokrčila rameny. „Nic zvláštního, obvyklé dívčí lásky a podle všeho byla velmi oblíbená. Na svůj věk vypadá starší, ale to dneska není mezi jejími vrstevníky nic divného.“

Sáhla po tašce a vytáhla složku se všemi souvisejícími informacemi. I v dnešní době e-mailů a smartphonů měla Annie všechno ráda napsané na papíře a přímo před očima. To byla jedna z věcí, které ji před mnoha lety naučila Kate.

Kate se dívala na fotku, kterou znali lidé ze zpráv. Krásná dívka ve školní uniformě, s dlouhými tmavými vlasy a působivými malými rty. Pak se podívala na fotografie z místa činu a přidušeně zasténala. Zbité a ztýrané tělo vypadalo úplně jinak než ta usměvavá, pěkně nalíčená dívka na předchozím snímku. Pořád bylo vidět hrůzu v její tváři a Kate polkla knedlík, který se jí dělal v krku. Dlouze si lokla montrachetu a odložila fotky na stůl lícovou stranou dolů. Na terasu vyšla Beverley, nenápadně, tak jako vždycky, sklídila ze stolu, a Kate si znovu uvědomila, jak může být ráda, že ji má.

„Tuhle kopii jsem pořídila pro tebe, Kate. Snad ti to nevadí, ale velmi bych ocenila tvůj názor.“

Kate pomalu přikývla. Tolik už sama vytušila; nebyla si jistá, jestli ji u případu chce Annie, nebo vrchní inspektor, ale byla moc velký diplomat, než aby se na to ptala. Pročetla si všechny výpovědi a Annie zatím usrkávala víno a sledovala ji. O Kate měla to nejlepší mínění a za ty roky se z nich staly dobré přítelkyně.

„Měla kluka?“

Annie zavrtěla hlavou. „Pokud víme, tak ne. Celý její život je ale vystavený na sociálních sítích, takže bychom si toho všimli. Margaret Doleová prošla všechno. Facebook, Instagram, Snapchat, prostě všechno. Nic neobvyklého. Margaret nakoukla i na stránky jejich kamarádů, a ani tam nic nenašla. Nic neočekávaného.“

Kate přikývla a řekla: „A to mi právě připadá divné. Ten, kdo to udělal, k ní měl přístup – a taky měl čas. Myslím, že ho musela znát. Obě víme, že je to obvyklý scénář. Nemůžeme ale vyloučit, že si jeden nebo více mužů vyhlídli někoho k únosu. Docela pěkný rébus. Víím, že je to střela naslepo, ale co ti prozradil její pokoj?“

Annie si rukama pročísla krátké mikádo. „Nic podstatného, žádný deník ani nic podobného, co bys nerada ukazovala rodičům. A to je to, Kate, na téhle dívce není nic, čím by se výrazně odlišovala od ostatních, až na to, že vypadala starší. Jenomže všechny její kamarádky vypadají podobně. Výrazné líčení a selfíčka, to je hlavní obsah jejich stránek, a všechny říkají totéž. Byla milá. Margaret má pod dohledem facebookovou stránku, kterou jí vytvořili na památku, kdyby se tam objevilo něco důležitého.“

Kate si ztěžka povzdechla. „Kdo by v dnešní době chtěl být teenager, vid?“

Annie se zasmála, ale její hlas byl posmutnělý, když řikala: „Já ne, Kate. Já určitě ne. Potřeba zapadnout je asi věčná. Ale

v dnešní době všichni potřebují potvrzení od ostatních. Podle toho, co říká Margaret Doleová, to vypadá, jako by všichni mladí měli pocit, že jejich život musí vypadat dokonale, i kdyby to nebyla pravda. K dnešnímu světu to patří. Všichni milují internet a každá vteřina jejich životů je na něm zdokumentovaná.“

Kate se usmála, ale co se nových technologií týkalo, připadala si jako dinosaur. Telefonovala si přes Skype s dcerou a vnučkami, ale tím to končilo. Životy jiných ji asi zas tak nezajímaly. Ohromovala ji míra, v jaké se užívaly počítače a telefony; znala dospělé ženy, které trávily polovinu života zíráním do telefonu, zveřejňováním těch nejobyčejnějších detailů a zaznamenáváním každého svého kroku. Nebylo divu, že vyrůstala nová generace zločinců. Kyberkriminalita bujela závratnou rychlostí a lidé jako Margaret Doleová se teď uplatňovali na všech policejních stanicích v celé zemi.

„Podívej, když budu moct jakkoli pomoci, dej mi vědět. Udělám, co bude v mých silách. Souhlasím s tebou, že tímhle to neskončí. Podle těch fotek je jasné, že ten, kdo je schopný udělat něco takového, je sadistickéj hajzl. Bude to chtít zopakovat.“ Kate vzdychla, náhle přemožená nevýslovným vztekem. Nepřestávalo ji ohromovat, kam až jsou někteří lidé schopní klesnout v honbě za svými vlastními potřebami. Protože tohle musela být potřeba; umučení mladé dívky nebo chlapce bylo něčím, co zasáhlo i ty nejotrlejší detektivy. „A to jsem si myslela, že už jsem viděla všechno.“

Annie neodpověděla, protože na to neměla co říct.

KAPITOLA PATNÁCTÁ

Joseph O'Loughlin pracoval ve své kanceláři, když mu jeho žena Bella donesla šálek kávy. Poděkoval jí úsměvem a vděčně se napil. Dávku kofeinu potřeboval jako sůl. Bella byla drobná žena s hustými tmavými vlasy a šedýma očima; její manžel byl oproti ní jako hora. A ona ho zbožňovala.

„Jak se cítíš?“

Pokrčil rameny. „Abych byl upřímný, tak ani nevím. Vypadal jako slušný chlap. Ale jestli se ukáže, že to můj otec není, tak jsem píchl do vosího hnízda. Jeho dcera, moje nevlastní sestra, zemřela strašnou smrtí a já skoro cítil, jak moc si přeje mít vnoučata. Obzvláště když jsem vyslovil jméno Amanda, protože jeho dcera se jmenovala Mandy. Jak jsem říkal, bylo to trochu rozpačité. Podoba tam nepochybně je, hlavně s malou Amandou. Ta jako by z oka vypadla jeho dceři, která je na fotkách po celém jeho velkém a dost luxusním domě!“

Bella položila manželovi ruku na rameno a přivinula ho k sobě. „Je to trochu komplikované. Ale tvoje máma si byla tak jistá – a ta by to vědět měla, nemyslíš?“

Joseph jí neodpověděl; moc dobře si byl vědom toho, že jeho matka vystřídala pěknou řádku mužů. Ne že by špinil její památku tím, že by to říkal moc často, ale fakta jsou prostě fakta.

„Na jednu stranu bych si přál, aby to byla pravda, protože mi to vždycky vrtalo hlavou, víš? Jenže ona o tom nikdy nemluvila, a tak jsem si myslel, že ať už to byl kdokoli, asi se k ní nechoval pěkně. A navíc mi vždycky stačila jen ona. Necítil jsem se ošizený, jestli to dává smysl.“

Bella se na něj něžně usmála. O své tchyni neměla žádné iluze. Příliš ji ovšem nenadchlo zjištění, že Josephův otec je známý zločinec; to ale samozřejmě nahlas neřekla, na to byla příliš ohleduplná. Přesto musela přemýšlet o tom, jaký vliv to asi bude mít na její děti, které obě chodily na soukromou školu. Bella, ač se snažila to skrývat, byla snob.

Místo toho tiše řekla: „Můžeš se rozhodnout, co uděláš, až to budeš vědět s jistotou. Do té doby času dost, ne?“

Joseph ji jemně poklepal po dlani a sledoval, jak odchází z pokoje. Uhodl, že ji poněkud pochybná pověst jeho domnělého otce nijak nenadchla. To byl ale její problém. On byl spíš zvědavý na to, jak bude reagovat na Patrickův okázalý životní styl; měl tušení, že to by mohlo její názor *velmi* ovlivnit.

Pokud je Patrick jeho otec. Určité spojení mezi nimi zcela jistě existovalo, třebaže ten pocit nedokázal vysvětlit. Vlastně věděl, že kdyby mu to řekl někdo jiný, tak by to považoval za fantasmagorii. Jenže on viděl, že Patrick to cítí stejně.

Podíval se na fotku dcery na svém stole a znovu si vybavil fotky dívky, která by mohla být jeho zavražděnou sestrou. Podobní si byli dost, ale až čas – a test DNA – ukáže.

KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ

Danny Foster si nebyl jistý, co si má myslet o tomhle ztraceném synovi, který se tu zničehonic objevil, a přesně tak to řekl i Patrickovi. „Trochu podezřelé to ale je, Patricku. Víš jistě, že to není nějaký podvodník?“

Patrick se usmál, ale jeho oči zůstaly vážné. Viděl v tom neuvěřitelný kus štěstí a teď mu došlo, že by chtěl, aby ho někdo podpořil. Ruby vyškrtl ze svého života už dávno, protože se styděl za to, co provedl Renée, obzvlášť když byla tehdy tak vážně nemocná. Ale jak Kate chápavě poznamenala, v té době potřeboval cítit něčí solidaritu – takové slovo mohla použít jedinečně ona. Skoro si ho musel najít ve slovníku! Teď se zdálo, že jeho malý románek přinesl ovoce, a Patrick byl nadšený a zároveň nervozní z obavy, že by to mohl být falešný poplach. Ona Ruby uměla někdy s pravdou pěkně šetřit.

Právě ve chvílích jako tahle Patrick nejvíc postrádal svého starého pomocníka, Willyho Gabneye; lepšího kamaráda nikdy neměl a z jeho smrti se pořád nevzpamatoval. Willy byl kromě Kate jedním z mála lidí, jimž Patrick důvěřoval na sto procent.

Nebyl to sice žádný génius, ale důvtip mu nechyběl a vyznal se.

„Ne, vsadil bych na to, že to žádný podvodník není. Ruby si někdy uměla pěkně vymýšlet, ale tohle je moc velká lež i na ni. Buď tomu skutečně věřila, nebo si to špatně spočítala. Tak jako tak Kate zařídí testy DNA, takže to všechno bude košer.“

Danny přikývl. Chtěl mít kvůli Patrickovi radost, ale přitom musel proti své vůli přemýšlet i nad tím, co to všechno bude znamenat pro něho. Patrickovým chráněncem byl už dlouho a všichni to tak brali. A teď se neubránil pochybnostem o tom, co tenhle O'Loughlin vlastně chce. Ve světě Dannyho Fostera každý po něčem pásl a on měl tušení, že přesně ví, o co jde to-muhle hajzlíkovi. Pochopitelně byl moc chytrý, aby to řekl nahlas, obzvlášť když Pat Kelly šel do kolen z představy, že by mohl mít vnoučata. Ne, bude muset počkat na vhodnější okamžik.

„No, Pate, radil bych ti obstarat si ty výsledky co nejdřív, kamaráde. Pak s tím můžeš něco dělat.“

Tentokrát se Patrick usmál doopravdy; tohle chtěl slyšet, tohle *potřeboval*. Nerad seděl se založenýma rukama. Chápal, proč Danny není nadšený, ale hodlal mu dát jasně najevo, že je pro něj stejně nepostradatelný jako vždycky.

Pokud byl Joseph O'Loughlin jeho syn, byl to korporátní právník a jako takový by nechtěl mít s jeho kšefty nic společného, což Patrickovi Kellymu naprosto vyhovovalo. Víceméně se pohyboval v mezích zákona, ale staré zvyky se někdy mění těžko. A dokud mohl v případech nutnosti všechno hodit na Dannyho, měl krytá záda – a toho se nehodlal vzdát kvůli nikomu.

KAPITOLA SEDMNÁCTÁ

Kate právě pročítala spis, který dostala od Annie, když zaslechla, jak se domů vrátil Patrick, a při pohledu na hodiny s údivem zjistila, že je už po půlnoci. Páni, tohle jí někdy chybělo; ta obrovská energie potřebná pro každé velké vyšetřování jí pokaždé dokázala rozproudřit adrenalin. Stejně jako Annie si přála chytit toho bastarda co nejdřív.

Bylo neuvěřitelné představit si, že někdo mohl unést a tak brutálně zavraždit dítě. Bohužel to ale nebyla taková vzácnost, jak si lidé mysleli; po světě pobíhaly mraky podivínů a díky internetu měli pro své úchylky i publikum. Skoro jako by měli svolení jednat tak hanebně, protože stačilo sednout k počítači a hned našli někoho, kdo přemýšlel podobně. Nikdy ji nepřestávalo udivovat, kolik lidí se připojuje k darknetu, jak to nazývala Margaret Doleová. Tam byla dostupná každá zkaženost a všechno a všichni se dali koupit a zaplatit. Bylo deprimující jen na to pomyslet.

Bouchly dveře a Kate uhodla, že Patrick měl pár drinků. Dopálilo ji to, protože věděla, že dnes nevyužil svého řidiče, ale

rozhodla se nic neříkat, dokud nezjistí, v jaké je Patrick náladě. Ta záležitost s Josephem O'Loughlinem je zaskočila oba.

„Ahoj, miláčku!“

Lehce se usmála; bylo jasné, že má upito. Když si dal pár skleniček, vždycky na ni mluvil, jako by byla v jiném pokoji, i když stál necelý metr od ní.

„Ahoj, zlato. Jak to jde?“

Nad jejím tónem se od srdce zasmál. „Báječně. Popil jsem s Dannym a pak jsem zaskočil do Oaks podívat se na starou partu. Věděl jsem, že mě tu s Annie nebudete potřebovat. Zatraceně mizerná práce, děvče. Nechápu, jak na to můžeš mít žaludek, miláčku.“

Kate s ním cítila. Moc dobře si uvědomovala, že Mandy a její smrt ho budou znovu pronásledovat ve snech. Podobné vraždy vždycky rozjitřily staré rány; Kate věděla, že u lidí, kteří si podobnou zkaženost zažili, se vzpomínky nikdy nedají vymazat. Bůh ví, že právě kvůli tomu se jen zřídka dívali na televizi, protože tam jste na sériové vrahy naráželi v jednom kuse, obzvlášť v seriálech americké výroby.

„Všechny bych je odkrouhnul. Yorkshirskýho rozparovače, Rose Westovou i toho hajzla Iana Bradyho. Vymazat je z povrchu země!“ Nalil si pořádnou skleničku brandy a svalil se na gauč.

Kate smutně sledovala, jak si zapálil cigaretu, pak si přisedla k němu a chlácholivě mu položila ruku kolem ramen. „Je mi to líto, Patricku. Měla jsem jet za Annie. Dochází mi, že takhle ti to jenom připomínám.“

On ale důrazně zavrtěl hlavou. „Ne! To nevadí. *Rád* myslím na to, jak spolu toho parchanta chytíte. Doufejme že dřív, než ublíží někomu dalšímu. Ale máš pravdu – vrací se mi to. Na druhou stranu, abych byl upřímný, stejně to nikdy není moc daleko, láska. Jen jsem se za ty roky naučil tolik na to nemyslet. Pořád jsou ale dny, kdy bych nejradši vyl na měsíc, i když vím,

že tím nic nezmůžu. Moje holčička, moje milovaná holčička, je pryč a už se nikdy nevrátí. Musel jsem se naučit fungovat i bez ní. A někdy mi to jde hůř než jindy, to je celé.“ Jedním rychlým lokem do sebe brandy obrátil a zvedl se, aby si dolil. „Nemůžu ale popřít, že někdy v noci ležím na posteli a představuju si, že mám Markhama a co bych mu udělal, kdybych dostal šanci. Někdy mě až děsí, jaké tresty mě napadají. Rodina toho děvčete si teď musí procházet tím samým a to je to, co mě tak žere. Bylo jí čtrnáct, měla před sebou celej život, a pak si přijde nějaká zrůda a rozhodne se, že ji zničí –“

Kate slyšela zadrhnutí v jeho hlase, a když se rozplakal, sevřela ho pevněji. Nebylo to poprvé a ona věděla, že to nebude ani naposledy. Slzy z něj ale v jejích očích dělaly většího chlapa, než vůbec mohl tušit.

KAPITOLA OSMNÁCTÁ

Prohlížel si ty fotografie a pro sebe se usmíval. Teď už se Kylie Barlowová netvářila tak sebejistě! Oči měla vyděšené – oči, které na jejich facebookových fotkách vždycky vypadaly tak nevinné a laskavé. Z těch fotek se mu dělalo zle. Čerstvě vyvinutá prsa vystavovala dokonce i ve školní uniformě, obličej měla zaplácáný make-upem a vlasy navzdory svému věku obarvené.

Dával to za vinu jejím rodičům. Hloupí lidé, co vedli neúžitečný život a chtěli být kamarády svých dětí. Kolikrát už na Facebooku četl „Moje máma a nejlepší kamarádka“? Byl to hnus; společnost stravovala rakovina a jemu vadilo, že to nikdo nevidí – nikdo kromě něho.

Copak ti lidi jsou tak pitomí, že potřebují uznání svých vlastních dětí? Dovolovali jim oblékat se a jednat jako dospělé ženy ještě dřív, než stačily být dětmi, jako by v nich viděli nějakou svou krásnou kopii. Nevěřicně zavrtěl hlavou nad tou do nebe volající hloupostí těchhle takzvaných dospělých, těch rodičů, co svým dcerám dovolovali, aby se nestydatě předváděly na internetu.

No, tak když si o to říkaly, tak proč by jim nevyhověl. Konec konců kdyby to neudělal on, tak to udělá někdo jiný.

Takový byl zákon ulice. Ale hlavně to byl zákon internetu, jehož ulice neměly jména a vedly k těm nejintimnějším podrobnostem o každém, kdo vás napadl.

Ležel v posteli, obdivoval své fotografie a spokojeně se pro sebe usmíval.